

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

[Εἰκὼν ἐκ τοῦ φυσικοῦ]

ΙΣ μικρὸν ἑξοχικὸν παρεκκλήσιον τελεῖται ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς ἱερέως πρὸ ἑξ. περίπου μηνῶν πρὸς Κύριον μεταστάντος. Ὁ μακαρίτης ἦτο γνωστός, διότι ἦτο ἑξ. ἐκείνων τῶν παππάδων, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν νὰ κολακεύουν ὅλων τὰς ἀδυναμίας καὶ (νὰ τὸ ποῦμε κρυφὰ ὅτ' αὐτὶ) κάμνουν καὶ προξενηὲς — διὰ τὸ καλὸν τοῦ κόσμου βεβαίως καὶ τῶν κοριτσιῶν πρὸ πάντων, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἴδιον ὄφελος ἐν μέρει. Ἀπόδειξις ὅτι τοῦτο ὠφέλησε τὴν σακκούλαν του, εἶναι ὅτι ἐνῶ οἱ πλείστοι τῶν ἱερέων μας ἀποθνήσκουν πένητες *«σεμνοπρεπῶς κοινῇ δαπάνῃ κηδεύόμενοι»*, συχνάκις δὲ καὶ ἀφίνοντες τοὺς ἀνηλίκους παππαδοπούλους τῶν εἰς βάρος τοῦ ταμείου τῆς ἐνορίας, αὐτὸς ἀφῆκε στρογγυλότατον ποσὸν εἰς τοὺς κληρονόμους του, οἱ ὅποιοι σήμερον εὐγνωμονοῦντες ἔφεραν ἀρχιερέα καὶ διάκονον εἰς τὸ ναῖδριον τῆς μονῆς, ὅπου προσεκλήθησαν ἐπισήμως οἱ παραθερίζοντες *«ἵνα τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ μακαρίτου, παραστῶσιν εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον ταύτην τελετήν»*. Συνέρευσεν λοιπὸν πλῆθος ἀρκετὸν καὶ ὁ ναῖσκος ἐπληρώθη ἐκκλησιάσματος ποικίλων ἀμφιέσεων, ἀφ' οὗ οἱ ἀγρόται σχεδὸν παντελῶς ἔλειπον, τῆς αὐτῆς ὅμως περίπου κοινωνικῆς περιωπῆς ὡς ἐκ τῆς γειτνιάσεως τῶν συγκατοικητηρίων τῆς μονῆς, ἅτινα ἐπὶ ἐνοικίῳ παραχωροῦνται κατὰ τὸ θέρος εἰς εὐπορούσας οἰκογενείας.

Εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ ναῖδρίου ἔστησαν οἱ εὐαισθητότεροι τῶν παρισταμένων, ὅσοι δυσκόλως ἠδύναντο ν' ἀναπνεύσωσι τὸν ἐντὸς αὐτοῦ ὡς ἐκ τῆς συμπυκνώσεως μεμολυσμένον ἀέρα.

Παρὰ τὴν εἴσοδον ἴσταντο κύριοί τινες, νέοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνομιλοῦντες, τινὲς δὲ καὶ ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ τοιχώματος, ὅπερ περιέζωνε τὴν ῥίζαν μεγάλου δένδρου φανομένου ἔναντι σχεδὸν τῆς πύλης τοῦ ναῖσκου. Μικρὰ κορασὶς ἔπαιζεν ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων βαθμίδων τῆς εἰσόδου, ῥιπτομένη βιαίως πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἐπὶ τῶν παλαμῶν της.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν διενεμήθησαν κηρία, ἤρξαντο δὲ τὰ νεκρώσιμα.

Ὁ ἐπίτροπος τοῦ ναῖσκου, εὐκατάστατος κτηματίας τῶν πέριξ, ἐτέθη αὐθις εἰς κίνησιν, εἰσῆρχετο καὶ ἐξῆρχετο, προσβλέψας δ' εἰς τοὺς ἐν τῷ νάρθηκι γνωστούς του ἐπεφώνησε κατευχαριστημένος : « Μὰ ! ὅλο καὶ καλὸς κόσμος σήμερα ! »

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει τὰ ὀνόματα· « Νικολάου, Εὐλαμπίας, Ἀθανασίου », γηραιὸς δὲ κύριος διερχόμενος μεταξὺ τῶν κυριῶν προσφέρει καθίσματα καὶ ψιθυρίζων πρὸς γνωστήν του κυρίαν :

— Ἦταν ἓνας ὁ μακαρίτης ! . . .

Ἄλλη ὀπισθεν τῆς πρώτης εὐρισκομένη ἀπαντᾷ :

— Καὶ ποιὸς δὲν τὸν ἤξευρε ! . . .

— Περιεργον, ἐπιλέγει ἡ πρώτη, μόνον ἐγὼ νὰ μὴν τὸν ξεύρω . . .

— Δὲν με λέτε, ἐρωτᾷ αὕτη ἀποτεينوμένη πρὸς τὸν γηραιὸν κύριον : ἀφῆκε πολλὰ εἰς τὸν γενικὸν κληρονόμον του ;

Τρίτη κυρία ἐκ τῶν ὀπισθεν σπεύδει νὰ δώσῃ τὴν πληροφορίαν :

— Ἔως πέντε χιλιάδες λίρες ! . . .

— Ὅχι δά, δὲν τ' ἀφίνει ὅλα εἰς αὐτόν· δίδει καὶ εἰς φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα.

— Ὡστε θὰ τοῦ ἀφίνει τὸ πολὺ ἕως δύο χιλιάδας, ἀντιλέγει ὁ γηραιὸς κύριος κινῶν χαρακτηριστικῶς τὴν παλάμην διὰ νὰ δείξῃ τὴν προσέγγισιν.

— Καλὰ, προσθέτει ἡ τὴν ἐρώτησιν ἀποτείνασα κυρία, δὲν με λέτε τί πρᾶμμα εἶναι αὐτὸς ὁ κληρονόμος ; τὸν ξεύρετε ; καλὸς εἶναι, κακός ; Τί δουλειὰ κάμνει ;

— Δικηγόρος.

— ἔχει καμωμένο στάδιον ; ἢ τώρα βγαίνει στὴ μέση ;

— Μὰ νομίζω ὅτι δὲν ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμά του ἀκόμη· μὰ γιατί ἐρωτᾷτε ; θαρρῶ πῶς τὸ κατάλαβα . . .

Καὶ οἱ συνομιλοῦντες ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως· τετάρτη δὲ τις κυρία ὀπισθεν ἐμειδίασεν ἐννοήσασα περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ ἱερεὺς ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ μνημονεύων « Νικολάου, Ἀναστασίας, Ἰωάννου πρεσβυτέρου ».

Ἐντὸς ὀλίγου ἤρξαντο διαμειβόμεναι ἀστειότητες μεταξὺ τοῦ ὁμίλου τῶν προξενευόντων τὸν κληρονόμον, εἰς οὓς προσετέθη καὶ εἷς ἱατρός, νέος τοῦ συρμοῦ, γνωστὸς γενόμενος διὰ σειρᾶς διαλέξεών του ἐπὶ ψυχολογικοῦ θέματος· μαζὶ με αὐτοὺς δὲ καὶ ἡ σύζυγος ἐνὸς δικηγόρου. Ἐνόσφ ἤκουα τοῦ ἱερέως ἀπαριθμοῦντος τὰ ὀνόματα τῶν συγγενῶν τοῦ μεταστάντος καὶ τὰς ἀστειότητας, αἵτινες προσελάμβανον ἡδύπικρον χαρακτῆρα, ἐμνήσθην τοῦ μακαρίτου λέγοντος ποτὲ εἰς γνωστήν κυρίαν μίαν πρωτομηνιαν ὅταν ὑπῆγε ν' ἀγιάσῃ· « Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου . . . Τί κάμετε ; πῶς εἰσθε ; καλὰ, καλὰ ; Πάντα καλὰ. Ἔτσι λοιπόν, κορίτσι μου, ἐσὺ πάντα με τοὺς ἀδελφούς ζῆς, ἔξ ; Ἄ ! δὲν πρέπει, δὲν πρέπει ! εἶναι καιρὸς νὰ φροντίσουμε καὶ γιὰ σένα. Κύπτων δ' εἰς τὸ οὓς τῆς

νεάνιδος ψιθυρίζει προστρέβων τὸν μέγαν δάκτυλον πρὸς τὸν δείκτην. «Ἐχει τίποτε παραδάκια;»

Ὡς τόσο τί εἶν' ἡ τύχη! εἶπον κατ' ἑμαυτήν· καὶ σιὸ μνημόσυνο τοῦ μακαρίτου ἀκόμη προξενηὲς νὰ γίνωνται, θαρρεῖς καὶ τὰς ἐπευλογεῖ!

Ἐν Κων/λει

ΝΟΕΜΗ ΖΩΗΡΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΦΥΛΟΝ

ΜΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Η κυρία Ἡρα Βεργοπούλου. Ἀπὸ τὰ σπάνια παρ' ἡμῖν μουσικὰ τάλαντα. Ἀληθινὴ καλλιτέχνις τοῦ πιάνου. Τὰ πρῶτα μαθήματα ἔσχεν ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Σχολῇ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου καὶ ἐγεννήθη, καὶ ὅπου ὁ πατήρ της Γ. Γιαννόπουλος διετέλεσε ἐπὶ πολλὰ ἔτη Πρόξενος. Συνεπλήρωσεν εἰτα τὰς σπουδὰς της εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὁδεῖον. Ἀλλὰ τὴν κλασικὴν μουσικὴν ἐνωτίσθη εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Ὁδεῖον τῆς Βιέννης ὑπὸ τοὺς διασήμεους καθηγητὰς Στούρκ καὶ Ἐμπστάϊν, ἔνθα ἐπὶ τριετίαν ἠρίστευε εἰς ὅλα αὐτῆς τὰ μαθήματα, ἀξιώθεῖσα τοῦ πρώτου βραβείου μόνῃ μεταξὺ χιλίων μαθητριῶν καὶ ἐκλεγείσα ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν καθηγητῶν ὅπως συμμετέχῃ παίζουσα εἰς τὴν περίφημον Music—Verein. Πλὴν τῆς ἐξόχου μουσικῆς της μορφώσεως ἡ κ. Ἡρα Βεργοπούλου διακρίνεται καὶ ὡς φιλόλογος καὶ γλωσσομαθής. Γράφει εἰς πολλὰ μουσικὰ περιοδικὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας. Ἐν Ἀθήναις διηύθυνε ἐπὶ διετίαν τὸ μουσικὸν περιοδικὸν «Ἀπόλλων». Εἶνε δὲ καὶ δόκιμος μουσουργός, συνθέτης συμφωνιῶν γερμανικῆς ὑφῆς.